

CUPRINS

<i>Prefață la noua ediție</i>	7
<i>Introducere</i>	9
CAPITOLUL 1:	
Alt fel de oră de religie ¹	15
CAPITOLUL 2:	
Minciunile din jurul evenimentului de la Fátima.....	87
CAPITOLUL 3:	
Păduri întregi de stupe	143
CAPITOLUL 4:	
Armele zeilor	179
<i>Postfață</i>	257
<i>Note</i>	263

PREFAȚĂ LA NOUA EDIȚIE

TOTULA ÎNCEPUT ÎN 1996, odată cu apariția cărții „Carere zeilor?”. La acea vreme, susțineam că zeii din mitologie și religiile străvechi erau, de fapt, astronauți din alte sisteme solare, foarte îndepărtate. Criticii au ridicat, pe bună dreptate, din sprâncene: există extraterestri? Cum arată? Cum au străbătut anii-lumină prin șuvoaiele de stele? Ce i-a adus pe Pământ?

A trecut de atunci peste o jumătate de veac. Acum avem răspunsuri logice și convingătoare la aceste întrebări. Nenumărate texte străvechi au fost de atunci traduse și interpretate, într-un chip modern. Foștii „îngeri” au devenit extraterestri, „Raiul” a devenit univers, iar luptele din Rai - bătălii intergalactice. Acum cincizeci de ani, „zeii” erau făpturi imaginare. Se credea că strămoșii noștri din epoca de piatră zeificaseră forțele naturii - tunetul, fulgerul, cutremurul - și, astfel, au apărut religiile lumii. Cu siguranță, așa a fost, dar tot nu e suficient pentru a explica experiențele descrise de vechile texte sfinte. De exemplu, un individ pe nume Enoh este luat la cer, înainte de Potop. Învață limba străinilor, este instruit în arta scrisului, după care mai mulți experți îl învață geologie, inginerie și astronomie. Unul dintre învățători îl întreabă: „Fiu al omului, privește afară. Vezi lumina aceea? Voi, pământenii, îi spuneți *Lună*, dar luna nu are lumină proprie, ci o primește de la soare...” Apoi, Enoh învață despre fazele Lunii și despre calendarul terestru. Mai învață că Pământul se învârte în jurul Soarelui în trei sute șaiszeci și cinci de zile.

Vechile explicații nu mai sunt pe măsura acestui gen de informații. La urma urmei, Enoh a trăit înainte de Potop; era un om din epoca de piatră. Nu putea pricepe nimic din fazele Lunii, ce să mai vorbim despre orbita Pământului și mișcarea lui de rotație în jurul Soarelui!... Dar informația a curs spre el. Informație științifică. Ea nu provenea dintr-un cataclism natural, precum un cutremur, o erupție vulcanică sau o furtună grozavă. Zeii cei vechi erau reali.

Acesta este subiectul cărții de față. Analizez vechile scrieri sfinte, dar și pe cele mai puțin sfinte, le examinez punctele contradictorii, dar și experiențele revelate, care indică în mod clar vizita ciudaților astronauti. Prin urmare, și speranța populară - încă vie - în coborârea din cer a unor salvatori nepământeni, care străbate religiile și civilizațiile lumii. Cu multe mii de ani în urmă, acei zei au promis că se vor întoarce pe Pământ. Nădejdea revenirii lor încă bântuie prin toate religiile. Între timp, zeii au revenit.

În această carte, folosesc exemplul aparițiilor de la Fátima, Portugalia. Se spune că în 1917 trei copii păstori au văzut-o pe Fecioara Maria, iar optzeci de mii de oameni ar fi fost martorii unui așa-numit miracol solar. Cu toții au văzut un disc luminos pe cer, care și-a schimbat culoarea și a rămas vizibil timp de opt minute. Biserica Catolică a interpretat evenimentul ca pe o apariție a Maicii Domnului. Eu pot dovedi că nimic dintre acestea nu este adevărat și că Papii au aflat despre extraterestri încă din 1917, iar susținătorii lor nu spun adevărul despre Fátima.

Scopul acestei cărți este acela de a-l fascina pe cititor și de a-i furniza cunoaștere, pe care să o poată cântări și singur. De cele mai multe ori, o biblie este suficientă.

Erich von Däniken

15 aprilie 2022

INTRODUCERE

Era acum șaptezeci și cinci de ani, la școala generală din orășelul elvețian Schaffhausen. Pe atunci, aveam vreo zece ani și ascultam cum profesorul de religie ne povestea despre o bătălie care s-a dat cândva, demult, în Rai. Într-o zi, Arhanghelul Lucifer s-a înfățișat la tronul lui Dumnezeu cu alaiul său îngeresc și i-a zis răspicat: „Noi nu te mai slujim de-acum înainte!”. După care, Atotputernicul i-a ordonat Arhanghelului Mihail să-i izgonească din Rai pe Lucifer și pe toți îngerii lui răzvrățiți. Mihail a dus la bun sfârșit această sarcină, cu sabia lui de foc. Din acea zi - așa ne-a spus profesorul de religie - Lucifer a devenit Satana, iar adeptii lui tot ard în focurile iadului.

În seara aceea, pentru prima dată, în copilărie, am căzut pe gânduri. Noi, copiii, auziserăm de la toată lumea că Raiul este locul fericirii depline, acolo unde toți oamenii buni ajung după moarte. Un loc unde toate sufletele se unesc cu Domnul. Cum de poate fi ceartă într-un asemenea tărâm minunat, unde domnește numai bucuria, unde unirea cu Domnul Dumnezeu este perfectă și unde nu există împotrivire, nici gâlceavă? De ce, de ce au vrut Lucifer și îngerii lui să se răzvrătească dintr-odată împotriva Atotputernicului, părintele tuturor?

Mama mea, la care am căutat răspuns, nu m-a putut ajuta. Tulburată, mi-a răspuns că la Dumnezeu totul este posibil. Așa a fost lăsat. Chiar și imposibilul.

Mai târziu, la liceu, când am învățat latina, am înțeles că numele *Lucifer* este format din două cuvinte: *lux* (lumină) și *ferre* (a face, a purta). Lucifer înseamnă Făcătorul Luminii,

Aducătorul de Lumină. Dintre toate creaturile, Diavolul fusese Aducătorul Luminii? Revelația mea – grație limbii latine – m-a aruncat, de fapt, într-un întuneric și mai adânc.

Douăzeci de ani mai târziu, studiam cu osândie Vechiul Testament, așa cum numesc creștinii Vechile Tradiții. Acolo am citit aceste cuvinte ale profetului evreu Isaia (740 î. Hr.):

„Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fecior al dimineții! Cum ai fost aruncat la pământ, tu, biruitor de neamuri! Tu, care ziceai în cugetul tău: «Ridica-mă-voi în ceruri și mai presus de stelele Dumnezeului celui puternic voi așeza jilțul meu! În muntele cel sfânt voi pune sălașul meu»...” (Isaia 14:12-13)

Se prea poate ca acest verset din Isaia să fi fost schimbat de-a lungul mileniilor. Dar ce-o fi fost, de fapt, în mintea profetului? În așa-numita „Revelație” a Sfântului Ioan (autorul profeției Apocalipsei), putem citi altă aluzie clară la bătălia din ceruri – capitolul 12, versetul 7:

„Și s-a făcut război în cer: Mihail și îngerii lui au pornit război cu balaurul. Și se războiau și balaurul, și îngerii lui. Și n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer.”

Ciudat. Vechile tradiții ale altor popoare sprijină și ele ideea acestor bătălii, care nu ar fi doar plăsmuiri ale imaginației. În „Cartea egipteană a morților”, o colecție de texte care au fost puse în sarcofagul unei mumii, pentru ca acesta să știe regulile de bună purtare în lumea de dincolo, citim că Ra, preaputernicul zeu al Soarelui, s-a războit cu fiii răzvrățiți ai cerului. Zeul Ra, aflăm, nu și-a părăsit o clipă „oul” în timpul bătăliei.¹

Lupte în Rai? În univers? Sau, mai degrabă, strămoșii noștri cei neștiutori se refereau la luptele interioare dintre bine și rău, purtate de fiecare ființă omenească? Vor fi văzut bătălia dintre stihiiile naturii, în timpul unei furtuni zbuciumate, și au conchis că așa trebuie să arate și o confruntare cosmică? Niște nori negri care acoperă Soarele? Sau poate că la baza acestei imaginații debordante stă o eclipsă de Soare, când un căpcăun încerca să înghită astrul zilei? Niciuna dintre aceste explicații, oricât de plauzibile, nu ne va lămuri mai mult de-atât, după cum voi demonstra. Dacă lupta dintre Lucifer și Mihail ar fi fost doar o legendă iudaică, ne-ar fi fost de-ajuns să înflorim pe marginea ei. Dar sfera sa de răspândire este mult mai extinsă, iar poveștile străvechi nu fac decât să-i înmulțească variațiunile.

De mii de ani, mănăstirile tibetane adăpostesc textele *dzyan*. Unele scrieri originale, despre care nu știm dacă mai există, ar putea fi sursa multor fragmente *dzyan* ce au apărut în bibliotecile templelor indiene. Vorbim despre sute de hrisoave scrise în sanscrită, fiecare fiind învelit în câte două plăcuțe de lemn. Într-unul dintre acestea putem citi că „în a patra vârstă a lumii”, fiii au fost chemați să-și creeze semeni. O treime dintre fii au refuzat să îndeplinească porunca:

Cele mai vechi roți se învârtteau când în sus și când în jos. Icrele Mamei au umplut Totul. Creatorii s-au războit cu nimicitorii în luptele Nemărginitului... Fă-ți socotelile, Lanoo, dacă vrei să capeți adevărata vârstă a roții tale.
(sublinierea autorului)²

Am comentat câteva aspecte ale mitologiei grecești în ultima mea carte.³ Și mitologia greacă începe cu o bătălie

în cer. Copiii lui Uranus s-au răsculat împotriva ordinii divine a creatorului lor. Au urmat bătălii înfricoșătoare, iar Zeus, Tatăl zeilor, este doar *unul* dintre învingători. Prometeu a fost unul dintre aceia care i s-au opus lui Zeus – și această luptă având loc tot în „Rai” – fiindcă a furat focul zeilor din Cer și l-a adus pe Pământ. Prometeu – Lucifer. Aducătorul de Lumină?

La celălalt capăt al lumii, departe de Grecia, se află Noua Zeelandă. Acum o sută treizeci și cinci de ani, etnologul John White îi întreba pe vechii preoți Maori despre legendele lor. Și ele începeau cu o luptă în Rai.⁴ Câțiva dintre fiii lui Dumnezeu s-au răsculat împotriva tatălui. Pe șeful luptătorilor cerești îl chema Ronga-mai, iar după izbândă, și-a îngăduit să fie slăvit și pe Pământ.

*Semăna cu o stea orbitoare, cu o flacără, cu un soare.
Oriunde cobora, Pământul se spulbera, nori de colb or-
beau soborul, larva vuia ca tunetul și se auzea de de-
parte, ca marea turbată într-o scoică.*

Nu putem să ne prefacem că nu înțelegem aceste relatări, îngrămădindu-le într-un raport de psihanaliză. Memoria străveche este păstrată în ele. În Drona Parva,⁵ cea mai veche legendă indiană, bătăliile din cer sunt descrise la fel ca în legendele iudaice care nu fac parte din Vechiul Testament.⁶ Și aici se vorbește de „roți sfinte”, „în care sălășluiesc heruvimii”. Desigur, astfel de locații nu ne sunt nouă la îndemână, ele se află „în Rai”, „printre stele”.

Etimologii ne asigură că trebuie să privim totul într-o cheie simbolică.⁷ Aceste povești aiurite sunt doar mituri.⁸ Doar? În ce arbore genealogic ar trebui să ne suim din nou,

dacă tot ce putem găsi în mitologie este doar un simbol? Și dacă sunt simboluri, ce simbolizează ele? Cuvântul „simbol” vine din grecescul „symballein” și înseamnă „a arunca împreună”. Dacă miturile trebuie înțelese doar ca valoare simbolică, aș vrea să știu ce lucruri au fost „aruncate împreună”. Nicio încercare de a ne alinia la analiza simplistă a miturilor nu ne va scoate la lumină. Am devenit o societate care acceptă nediscriminatoriu cele mai contradictorii tradiții și căreia religiile îi spun ce și cum să creadă. Însă, în mod clar, nu suntem pregătiți să deschidem ochii în fața câtorva adevăruri. Când eu susțin că Biblia, dar mai ales primele cărți ale Vechiului Testament, debordează de contradicții și povești de groază, că Dumnezeu care i-a vorbit lui Moise nu poate fi unul și același cu adevăratul Părinte al Întregii Creații, oamenii se simt insultați și îmi cer dovezi, ca să le treacă ofuscarea. Când le dau dovezi, tot eu primesc lovituri cu duiumul. De ce? Pentru că noi nu trebuie să ne punem la îndoială convingerile și credința. Desigur, mă refer la convingerile grupărilor religioase majoritare. Dacă atac credințele unui grup mai puțin însemnat, regula nu se mai aplică.

Omenirea a trecut pragul unui nou mileniu. În ceea ce mă privește, mă simt răspunzător să analizez vechile tradiții, propunându-mi noi provocări.